

Miláček před objektivem

MICHAL ZAHÁLKA

Na počátku stojí trapný naháč, který si novinami kryje přirození – na konci elegant v bílém smokingu, který míří na ta nejvlivnější místa ve francouzské politice. Mezi tím řada podlých, vypočítavých a bezohledných kroků, většina z nich v postelích vlivných žen. Georges Duroy, hrdina Maupassantova *Miláčka*, je ve čtení Daniela Špinara vskutku hrdinou naší doby, jak dokládá inscenace v Městském divadle Kladno.

Do jisté míry se *Miláček* samozřejmě vykládá skoro sám a jeho aktuálnost přichází zdánlivě bezpravně. Špinarova vlastní dramaturgie navíc zejména v některých částech první půle ne zcela přesvědčivě bojuje s povahou románu: je potřeba toho odvyprávět tolik, že chvílemi namísto vysloveně dramatického tvaru sledujeme sérii kusých, úsporně napsaných epizod.

Přesto je kladenská inscenace už od počátku mimořádně zábavnou podívanou, a to z čistě estetických důvodů. Špinar tu dosahuje možná dosavadního vrcholu ve své práci s čistým designem: společně s výtvarnicí Ivou Němcovou zasazuje dění do chladného, strohého prostoru ateliéru uměleckého fotografa (Ondřej Novák), pro jehož objektiv se celý příběh odehrává (a který je zároveň Miláčkovým alter egem a vypravěčem). Fotografův mobiliář (reflektory, ale také role bílého papíru užívané jako pozadí ateliérových fotek) potom slouží jako výhradní kulisy, které nabývají nejrůznějších překvapivých metaforických funkcí. Prostředí ateliéru jednak vypadá efektně, ale zároveň také posiluje téma moci médií a se-

be prezentace jako klíčový prvek Špinarova čtení *Miláčka* – to zachází až do takových hravých detailů, jako jsou brýle s černou páskou přes oči odkazující k „cenzuře“ choulotivých snímků na obálkách bulvárních deníků. Jako obvykle precizní je i práce s hudbou – tu tentokrát tvoří výběr z obskurního francouzského popu ze sedmdesátých a osmdesátých let, především z méně známých kousků Serge Gainsbourga.

Zároveň je Špinar, ač se to málokdy zdůrazňuje, také výrazně „hereckým“ režisérem, což dokládá i jeho práce s kladenským souborem. V titulní roli hostuje spolehlivý Miloslav König, který je se svým jakoby bezděčným půvabem a odzbrojujícím „nesmělým“ úsměvem coby *Miláček* přesný typově i výrazově. Zrovna tak se jaksi ve svém oboru ženy vampa výtečně pohybuje i Alena Štrébllová coby *Miláčko-*

va spojenkyně a pozdější manželka Madeleine, která jediná se mu vyrovná, byť nakonec i ona prohrává. Marie Štípková, obvykle herečka ironického výrazu, je zábavná naopak ve výrazném protiúkolu pubertálního díblíka Suzanne, Zuzana Mixová je směšná i dojemná v roli její čerstvě zamilované stárnoucí matky a Lenka Zahradnická podává jeden z vůbec nejvýraznějších výkonů ve zdánlivě nevdechované a nejméně efekt-

ní roli *Miláčkovy* stále milenky Klo, v níž se jen potichu a nenápadně sváří láska i nenávisť.

Spojení Daniela Špinara s kladenským divadlem se tři roky po úspěšném *Rackovi* opět ukazuje jako mimořádně prospěšné – teď už jen aby si toho všimli i potenciální diváci. *Miláček* bezesporu stojí za návštěvu a klidně i za výlet z Prahy. Takhle sympatické, formálně vybroušené, herecky naplněné diva-

dlo, které má navíc co říct k současnosti, se nevidí tak často, jak by si člověk přál.

**Guy de Maupassant,
Daniel Špinar: Miláček**

Překlad: Dana Melanová

Režie, dramaturgie: D. Špinar

Scéna a kostýmy: Iva Němcová
MD Kladno, psáno z reprízy 3. 10.

Autor je divadelní kritik